

Sarah Turner

Vallen en opstaan

A.W. Bruna Uitgevers

1

De autosleutel klikt in het contact en ik kreun. *Toe nou.* Gisteren ging het klikje tenminste nog over in hoopgevend gesputter. Vanochtend blijft het gesputter achterwege, wat echt super is op de dag dat ik het allereerste voortgangsgesprek in mijn nieuwe baan zou hebben. Mijn níeuwe nieuwe baan. Mijn vader zegt dat ik het wat banen betreft na tien weken altijd op mijn heupen krijg. Ik heb hem nog niet durven vertellen dat ik het nu aan het eind van week vier al op mijn heupen begin te krijgen, want ik weet dat hij het aan mijn moeder zal vertellen, die dan haar vaste preek over betrouwbaarheid en inzet zal afsteken. *Je moet dit soort dingen langer volhouden, Beth. Je moet jezelf bewijzen.*

De radio springt aan met een lokaal verkeersbericht. *Langzaam rijdend verkeer op de A39 tussen Kilkhampton en Stratton vanwege een veewagen met pech eerder op de ochtend.* Ik rol met mijn ogen. In mijn dorp roept iedereen altijd dat we van geluk mogen spreken dat we in dit deel van de wereld wonen en hoe vreselijk het moet zijn om elke dag door een grote stad naar je werk te moeten rijden, maar in een grote stad zou ik in elk geval niet voor boerderijdieren hoeven stoppen. Ik snap het heus wel, hoor. Op warme dagen stinkt het in de metrogangen naar oksels en sokken, maar het mestseizoen in het noorden van Cornwall is ook niet bepaald weldadig voor de zintuigen.

Ik probeer de sleutel nog een keer. KLIK, KLIK, KLIK, niets.

In mijn tas zit een fles water. Ik draai de dop er af en giet

alles in één teug naar binnen. Inwendig vervloek ik mezelf omdat ik geen water heb gedronken voordat ik naar bed ging. Mijn zus zweert bij het drinken van een halve liter water na een avondje stappen (ook al moet ik haar er steeds aan herinneren dat een avondje stappen toch echt iets anders is dan een etentje met haar man en een ander stel, waarbij over slaaptraining en aanmeldingen voor lagere scholen wordt gesproken). Onze Emmy is een fan van mantra's en haar allernieuwste luidt: DOE JE TOEKOMSTIGE IK EEN PLEZIER. Uiteraard plaag ik haar hier onophoudelijk mee, maar stiekem denk ik dat ze eigenlijk wel gelijk heeft. Ik kan me heel goed voorstellen dat Toekomstige Emmy in haar nopjes is met de altijd vooruitdenkende Vroegere Emmy. Toekomstige Beth voelt zich juist voortdurend in de steek gelaten door Vroegere Beth, die haar slechts opzadelt met een gigantische berg spijt over dingen die op het moment zelf zo'n goed idee leken. Ik stel me zo voor dat dát uiteindelijk op mijn grafsteen komt te staan: HIER LIGT BETH. GELIEFDE DOCHTER, ZUS, TANTE EN VRIENDIN. EEN KEI IN DINGEN BEDENKEN DIE OP HET MOMENT ZELF EEN GOED IDEE LEKEN.

Ik had dat vijfde glas wijn niet moeten nemen. Ik overweeg Jory een berichtje te sturen om hem over mijn autopech te vertellen en te vragen of hij een kater heeft, maar hij zal inmiddels wel aan zijn lesdag zijn begonnen. Tijdens het werk is hij geen leuke beste vriend, en hij gaat zelden in op mijn door een vervelende kantoordag ingegeven WhatsApp-avances. Ik heb hem hier ooit eens op aangesproken, maar hij lachte alleen maar en zei: 'Dan wérk ik. Zodra je volwassen wordt, zul je het wel begrijpen.'

Ik leun met mijn voorhoofd op het stuur en probeer te bedenken wat ik het beste kan doen. Mijn vader en moeder zijn niet thuis, dus ik kan hun niet om een lift vragen of smeken of ik hun auto nog een keer mag lenen tot ik die van mij heb laten repareren. (Of tot mijn vader hem heeft laten repareren.

Ik probeer er maar niet aan te denken hoeveel ik hem nog schuldig ben voor de laatste rekening van de garage.) Ze zijn vertrokken voor hun oppasdag met de kleinkinderen voordat ik wakker was, wat betekent dat mijn zus me ook niet kan komen redden. Emmy zou haar toekomstige ik ongetwijfeld een plezier hebben gedaan en geen roestige, tien jaar oude Opel Astra met een schimmig onderhoudsverleden hebben gekocht. ‘Je weet wat ze zeggen, Beth. Goedkoop is duurkoop.’ Waarop ik altijd antwoord dat ik wel goedkoop móét kopen omdat ik blut ben.

Maar zoals altijd heeft ze gelijk. Ik zou echt eens moeten investeren in een betrouwbare auto, maar ik hoor eigenlijk te sparen om het huis uit te gaan, om een eigen woning te zoeken of wat dan ook, zolang het er maar op neerkomt dat ik niet bij mijn ouders thuis hoeft te blijven wonen, want dat is sinds mijn dertigste verjaardag afgelopen jaar wel een heel trieste situatie geworden. Toen ik in de twintig was leek het niet zo erg, maar dat ik op mijn dertigste verjaardag wakker werd in de kamer waarin ik ben opgegroeid, is niet iets waar ik trots op ben. Ik ben opgestaan en heb een gatenplant en een met mosterdkleurig fluweel beklede stoel gekocht om mijn jeugdslaapkamer een volwassener uiterlijk te geven, maar toen Jory me hielp met de nieuwe inrichting vergaten we het plafond een nieuwe lik verf te geven. Daardoor kijk ik vanaf mijn bed nog steeds tegen de oude stukjes plakgum aan waarmee ik ooit een poster van J van Five heb opgehangen. J heeft me een paar keer bijna een hartverzakking bezorgd door midden in de nacht op mijn gezicht te vallen, maar ik heb hem steeds weer teruggehangen. Hij heeft jarenlang met zijn stoere wenkbrauwpiercing op me neergekeken. Een haastige zoektocht op Google vertelt me dat Jason Paul ‘J’ Brown inmiddels tweeënveertig is. Zelfs Bradley van S Club 7 is al bijna veertig. Ik moet echt nodig mijn ouderlijk huis uit.

De opgewekte stem van de presentator van het plaatselijke

radioprogramma kondigt tussen twee nummers door de tijd aan en herinnert me eraan dat ik nu echt heel erg te laat ben. De enige optie die ik nog heb is te voet gaan. Daar zou zeker inzet uit spreken en het zou misschien zelfs indruk maken op mijn nieuwe baas. *Beth had autopech, maar ze is toch gekomen. Goed gedaan, Beth!* De ellende is echter dat ik hier nu al een halfuur zit en er inmiddels een ander idee broeit. Ik kan ook gewoon níét gaan. De waarheid een beetje verdraaien. ‘Autopech’ vervangen door ‘ziek’. Het is geen ideale oplossing, dat weet ik, maar als ik de situatie eerlijk uitleg komt mijn baas me misschien wel met zijn auto halen, en ik kan Malcolm echt niet hebben als ik een kater heb. Het is al erg genoeg om de hele dag tegenover hem te moeten zitten en de routinewerkzaamheden af te handelen voor zijn financiële deals.

Volgens mij geeft dat vooruitzicht de doorslag. Aangezien ik nog geen twee weken geleden al heb gelogen en een dag vrij heb genomen vanwege ‘vrouwenproblemen’ kan ik dát nu niet als smoes gebruiken, ook al is het nu bijna echt die tijd van de maand. Daar zit beslist ergens een wijze les in. ‘De vrouw die maandstonden riep.’ Die moet ik straks aan Emmy vertellen.

Ik druk op VERZENDEN om mijn verontschuldigende e-mailtje aan Malcolm te sturen en hol terug naar binnen, waar het heerlijke vooruitzicht van een hele dag nietsdoen zich voor me uitstrekt. Ik ben benieuwd of er pizza’s in de vriezer liggen. Mijn moeder haalt er soms een paar in de smaken die ik lekker vind wanneer ze in de aanbieding zijn (de volle prijs is kennelijk regelrechte diefstal). Ik zou eigenlijk mijn telefoon uit moeten zetten voor het geval mijn werk me probeert te bellen, maar eerst moet ik de Instagram Stories verwijderen van Jory en mij gisteravond in de kroeg. Nu denk ik niet dat iemand van kantoor me volgt op social media, want ik werk er gewoon nog niet lang genoeg om al vrienden te hebben gemaakt, maar mijn account is niet privé en het zou gênant

zijn als ze eerst te horen krijgen over mijn migraine en vervolgens op een filmpje stuiten waarin ik heel zinnenprikkelend met een biljartkeu dans. Ik bekijk de opname met kromme tenen. Waarom draai ik altijd zo wild met mijn heupen wanneer ik heb gedronken? Op het moment zelf dacht ik vast dat ik er sexy uitzag, en – erger nog – ik moet Jory, die minder dronken was dan ik, hebben gevraagd om het te filmen. Aan het eind van het filmpje hoor ik hem lachen en ik glimlach, maar verwijder het toch. Nu maar hopen dat er onder de tweehonderdzevenendertig personen die het blijkbaar hebben bekeken niemand van Hexworthy Finance zit.

Zodra ik mijn mobieltje heb uitgezet, schiet me te binnen dat ik Emmy een berichtje had willen sturen om Doug en haar succes te wensen met hun hypotheekafpraak. Balen. Daarom zijn mijn ouders er niet. Ze zijn bij haar thuis om op Ted te passen en ervoor te zorgen dat Polly in de bus stapt. (Ook al is Polly met haar veertien jaar oud genoeg om zelfstandig in de bus te stappen.) Ik moet echt eens wat meer belangstelling tonen voor hun zoektocht naar een eigen huis nadat ze vijftien jaar in een huurhuis hebben gewoond. Ik heb er ook best belangstelling voor, want het is een belangrijk moment voor hen, maar mijn moeder heeft er deze week gewoon net iets te veel over doorgezaagd. *Ze hebben heel hard gewerkt en doen het ontzettend goed. Doet je zus het niet ontzettend goed, Beth?*

Het is doodstil in huis. Ik zet een kop thee en neem deze mee naar de woonkamer, waar ik mijn laptop van de salontafel pak. De vaste telefoon gaat, maar ik negeer het gerinkel en maak het me gemakkelijk op de bank, met mijn benen weggestopt onder de geruite plaid van mijn vader. De Córnisch geruite plaid, zoals hij regelmatig tegen me zegt, telkens opnieuw verbijsterd omdat deze verduidelijking mijn liefde voor de betreffende plaid niet meteen verdubbelt. Mijn vader is erg trots op zijn Cornische wortels.

Uit gewoonte bekijk ik een tijdje vacatures, wat altijd gevaarlijk is aangezien ik nooit kan beslissen wat ik wil doen of waar ik wil wonen. (Afgezien van niet doen wat ik nu doe en niet hier in St Newth, waar de meidans het hoogtepunt van het jaar is.) Tegen de tijd dat *This Morning* begint, zijn er geen dingen meer om te bekijken en scrol ik van pure ellende op mijn laptop door Facebook, wat me altijd het gevoel geeft alsof het 2006 is. De generatie van mijn nichtje, dat inmiddels op de middelbare school zit, zal nooit begrijpen dat we urenlang bezig waren complete albums met foto's van onze stapavondjes op onze laptop te uploaden, soms zelfs meer dan één album van dezelfde avond. (Waaróm toch?) En onze race om onze tags te verwijderen van onflatteuze foto's kan evenmin op begrip rekenen.

Tot mijn stomme verbazing heeft Jory me een berichtje gestuurd via Messenger. Ik klik erop en stel teleurgesteld vast dat het geen enkel katergerelateerde GIF of meme bevat. De toon is heel direct en zelfs een beetje bazig, als ik eerlijk ben.

Beth, waar zit je? Zet alsjeblieft je telefoon aan.

Dat moet hij nodig zeggen. Hoewel het riskant is besluit ik het erop te wagen, ondanks de kans op een belletje van mijn baas. Binnen een paar tellen komt het scherm van mijn mobieltje tot leven en klinken de gevreesde trillende piepjes. Lieve god, Malcolm heeft zeker de voicemail ingesproken. Ik controleer de berichten. Een voicemail van een onbekend nummer. (Waarschijnlijk mijn werk.) Een voicemail van mijn vader. Een voicemail van Jory. Jóry? Die spreekt nooit iets in. Waarom belt hij me trouwens vanaf school?

Wanneer ik de voicemailberichten wil afluisteren, komt er een hele reeks sms'jes binnen. Mijn vader heeft me het afgelopen halfuur zeven keer geprobeerd te bellen. Hij heeft me ook twee keer geappt: de eerste keer om te vragen waar ik ben

en de tweede keer om te zeggen dat ik hem zo snel mogelijk moet terugbellen. Geen ‘Hoe gaat het?’ of kusjes. Misschien heeft hij om een of andere reden naar mijn werk gebeld en te horen gekregen dat ik migraine heb. Het is lief van hem om me te bellen, maar zeven gemiste telefoontjes vanwege bezorgdheid lijkt me lichtelijk overdreven. En ook niet bepaald prettig voor iemand die écht migraine heeft, zou ik denken. Ik druk op de terugbeltoets en loop naar de gang, waar het bereik het best is. Hij neemt vrijwel meteen op.

‘Ben jij dat, Beth?’ Zijn stem klinkt zachter dan anders. Ik schaam me nu omdat hij zich zoveel zorgen maakt.

‘Ja, pap. Heb je naar mijn werk gebeld? Sorry, die hoofdpijn is een misverstandje...’

Hij onderbreekt me door mijn naam te zeggen. Hij herhaalt die nog twee keer. Iets in de klank van zijn stem zorgt ervoor dat de haren in mijn nek recht overeind gaan staan.

Mijn hart slaat sneller. ‘Pap, wat is er? Waar is mama?’

Hij zwijgt even. De angst in mijn borst neemt toe wanneer hij langzaam begint te praten. ‘Je moeder is hier bij mij. Is er iemand bij jou? Je zit toch niet achter het stuur, hè?’

‘Nee, ik zit niet in de auto. Ik ben thuis. Godallemachtig, pap, wat is er?’ Ik tril helemaal.

Hij zegt iets, maar niet in het mobieltje. Ik vang een gedempt gesprek op met mijn moeder, die overstuur klinkt. Op de achtergrond hoor ik *Peppa Big*, waardoor ik weet dat ze nog steeds in Emmy’s huis zijn, maar dan begint er een andere stem te praten. Een mannenstem die ik niet herken. Het is niet Doug, mijn zwager.

‘Blijf daar, lieverd. Wacht daar, dan kom ik zo snel mogelijk naar je toe.’ Mijn vader huilt.

Ik begin nu ook te huilen, zonder te weten waarom we huilen. ‘Nee. Vertel het me nu meteen, pap, wat het ook is. Alsjeblieft.’

Hij belt niet vanwege mijn hoofdpijn. Hij heeft zeven keer

geprobeerd me te bellen vanwege iets anders, iets wat beter persoonlijk kan worden verteld, iets wat hem aan het huilen maakt. Het moet echt iets gruwelijk ergs zijn.

En dan zegt hij het.

‘Het spijt me vreselijk, lieverd. Het gaat over je zus en Doug. Ze hebben een ongeluk gehad.’

2

Ik kan me niet herinneren dat Jory is gearriveerd of dat hij me van de grond heeft opgetild, maar toch moet het zijn gebeurd, want ik zit voor in zijn bestelbusje, met zijn handen aan weerszijden van mijn gezicht gevlijd. Hij praat tegen me, maar ik hoor niets. Ik zie zijn mond langzaam bewegen, met dezelfde overdreven mimiek die hij ook gebruikte toen we als kind in het zwembad onder water met elkaar probeerden te praten. We kwamen altijd lachend boven om watertrappend te melden wat we dachten dat de ander had gezegd. In onze ruim twintigjarige vriendschap heb ik hem nog nooit zo bezorgd gezien.

‘Beth?’ Zijn stem dringt door in mijn oren en ik herinner me met een schok waarom ik opgerold op de vloer van de gang lag. Mijn hele lijf begint te beven.

‘Doug is dood.’ Ik zeg het alsof het een vaststaand feit is, maar kijk Jory smekend aan, alsof ik hem wil dwingen me te corrigeren of op zijn minst een geüpdatet, minder rampzalig scenario te bieden, maar hij doet geen van beide. ‘Emmy gaat ook dood, hè?’ Ik wens wanhopig dat er een vergissing is gemaakt, dat er dingen door elkaar zijn gehaald. Onwaarschijnlijk, ik weet het, maar niet onmogelijk. Ik sla aan het onderhandelen. Met God of wie me ook kan horen. *Als je ervoor zorgt dat het niet waar is, ben ik bereid om alles te doen. Breng mijn zwager terug, laat mijn zus niet doodgaan, maak het ongeluk ongedaan en ik zal nooit meer over mijn leven klagen.* Mijn tanden klapperen.

‘Dat weten we niet. Emmy is een taaie.’ Jory’s handen laten mijn gezicht los. Hij trekt het jasje van zijn nette pak uit en slaat het om mijn schouders. Ik weet nog dat hij dat ook deed op de avond dat mijn eerste vriendje me na een dronken ruzie had gedumpt. Toen Jory aankwam zat ik te rillen van de schok of van de adrenaline, of misschien wel allebei. We zaten op de stoertrand voor de nachtclub met een hamburger van de rijdende snackbar en hij zei dat alles goed zou komen. Ik wil dat hij nu ook zegt dat alles goed zal komen, maar dat doet hij niet. Hij start de motor. ‘We moeten nu echt naar het ziekenhuis. Ik wilde eerst zeker weten dat je geen paniekaanval had.’

‘Laten we alsjeblieft gaan. Ik moet er zo snel mogelijk naartoe. Hoe lang...’

‘Een uur en vijftientig minuten,’ zegt hij. Hij geeft me een tasje. ‘Er zit een nieuwe fles water in en een plastic zak voor het geval je moet overgeven. Je zei dat je het gevoel had dat je dat misschien moest. Ik heb je bril ook meegenomen. Ik dacht dat je lenzen misschien pijn zouden doen. Ik wist niet wat ik moest meenemen en jij zat maar te schreeuwen...’ Hij maakt zijn zin niet af. Zo te zien heeft hij gehuild. Ik heb Jory maar één keer zien huilen en dat was in de tweede van de middelbare school. We waren bij hem thuis en Bramble, hun springer spaniël, was net overleden.

Ik houd de spullen die hij me aangeeft vast in mijn schoot en slik de brok door die achter in mijn keel brandt. ‘Ik wil haar niet kwijt, Jor. Polly en Ted hebben haar nodig. Ik heb haar nodig.’

Hij kijkt me van opzij aan, maar zegt niets.

Ik bijt op mijn nagels. *Doug is dood*. De gedachte herhaalt zich aan één stuk door in mijn hoofd. Ik heb Doug twee dagen geleden nog gezien. Ik was naar hun huis gegaan om onuitgenodigd mee te eten, omdat ik had gehoord dat ze lasagne hadden. Mijn zus maakt superlekkere lasagne. Ze laat de bo-

venkant een beetje knapperig worden, zoals ik dat graag heb. Ik heb de hele avond grappen zitten maken over Dougs papa-spijkerbroek en Emmy's tuinschoenen. En nu staat de politie in hun keuken en zeggen ze dingen die we niet willen horen. Hoe kan hij nou zomaar ineens weg zijn?

Jory zet de radio aan, maar zet hem meteen weer uit wanneer het journaal melding maakt van een dodelijk ongeluk op de M5. We leggen de rest van de rit in stilte af. De brok brandt nog steeds in mijn keel.

Het ziekenhuis is een doolhof van gangen en wachtruimtes. We lopen zo snel we kunnen zonder te rennen. Op een gegeven moment begin ik onbewust te hollen, maar Jory dwingt me vaart te minderen nadat ik bijna tegen een patiënt bots die op een bed op wieltjes uit de lift wordt gerold.

'Eerste verdieping, afdeling K.' Hij herhaalt de aanwijzingen die we bij de receptie hebben gekregen om bij de intensive care te komen. 'We zijn er bijna.'

Mijn vader en moeder lopen een halfuur op ons achter. Ze moesten eerst Polly van school halen en haar het nieuws vertellen voordat ze konden vertrekken. Ted weet het nog niet van zijn vader, maar komt met hen mee om zijn moeder te zien. We weten niet hoe de situatie van Emmy is, alleen dat die ernstig is, en het is erg ver om terug te moeten rijden als blijkt dat hij erbij moet zijn. Ik kan nu niet aan de kinderen denken, want dan voelt het alsof mijn hart letterlijk breekt. Het is onthutsend hoe fysiek de pijn van het nieuws is, alsof mijn borst klem zit in een bankschroef.

We bellen aan bij de deur van de intensivecareafdeling en er komt een verpleegkundige naar ons toe, die wil weten voor welke patiënt we komen. Ik gluur over zijn schouder. Ik ben vaker bij mensen in het ziekenhuis op bezoek geweest, maar deze afdeling ziet er heel anders uit. Hier zitten geen patiënten rechtop in bed naar een televisie aan een verstelba-

re arm te kijken, met druiven en Percy Pig-gummysnoepjes binnen handbereik. In plaats daarvan zijn er verschillende privékamers met gesloten deuren en wordt de stilte die over de afdeling ligt slechts onderbroken door het gepiep van apparaten.

‘Emmy. Emily Lander. Ik ben haar zus Beth,’ zeg ik.

Hij knikt naar me en kijkt dan naar Jory.

‘En dit is Jory, een vriend van me.’ Het klinkt niet belangrijk genoeg. ‘Hij is zo goed als familie,’ voeg ik eraan toe.

We worden binnengelaten en langs de stille kamertjes naar een lange gang geleid. Bij de deur van wat zo te zien een kantoor is staat een rij stoelen en de verpleegkundige wijst Jory de weg naar de dichtstbijzijnde koffieautomaat. Ik wil geen koffie. Ik ga zitten, maar sta meteen weer op en begin te ijsberen. Nadat we even hebben zitten wachten, komt er een arts naar buiten om met ons te praten.

‘Beth? Ik ben dokter Hargreaves. Ik heb begrepen dat je ouders onderweg zijn.’

Ik knik. ‘Mag ik mijn zus zien?’

Ze gebaart dat ik moet gaan zitten en dat doe ik met grote tegenzin. Ik bal mijn handen tot zulke strakke vuisten dat de nagels in mijn palm snijden. *Is er iets gebeurd sinds ze voor het laatst met mijn vader hebben gesproken?*

‘Je zus is er niet best aan toe.’ Haar stem klinkt zacht, beheerst. *Niet best*. Niet best betekent dat ze nog leeft. De opluchting die deze gedachte met zich meebrengt wervelt door mijn aderen, ondanks de bezorgde uitdrukking op haar gezicht. ‘Ze voelen zich niet zo best’ is altijd mijn moeders vaste uitdrukking geweest wanneer we verkouden zijn of keelpijn hebben. Maar nu een echte arts het over mijn zus zegt, klinkt het veel erger.

Ze komt naast me zitten. Er zit een pen achter haar oor. Ik probeer me te concentreren op wat ze zegt.

‘Emmy heeft tijdens de botsing ernstig hoofdtrauma opge-

lopen en toen de ambulance arriveerde, reageerde ze niet en was haar ademhaling traag.’

Er ontsnapt een snik uit mijn keel en mijn hersens vormen nu beelden van het ongeluk. Jory pakt mijn schouder vast en knijpt erin.

‘Kan ze praten? Weet ze waar ze is? Of wat er is gebeurd?’
Weet ze dat haar man is overleden?

De dokter schudt haar hoofd. ‘Je zus lijdt op dit moment aan een zeer verlaagd bewustzijn en wordt kunstmatig beademd. Eenvoudig gezegd komt het erop neer dat ze in coma ligt, ook al is er niets eenvoudigs aan hersenletsel.’

‘Gaat ze dood?’ Ik kijk haar recht aan. Ik wil het niet weten en tegelijkertijd ook weer wel. Ik vraag me af of ze weet hoe belangrijk het is dat ze Emmy geneest. Ik vermoed van wel, ik vermoed dat er op de plek waar ik nu zit honderden families hebben gezeten die erop vertrouwden dat ze een bijzonder iemand zou redden op deze naargeestige ziekenhuisafdeling, waar alle patiënten er niet best aan toe zijn. Maar al die andere patiënten zijn niet mijn zus.

‘Het is te vroeg om die vraag al met enige zekerheid te kunnen beantwoorden. Emmy’s toestand is wat we “kritiek maar stabiel” noemen. Dat houdt in dat het levensbedreigend is, maar dat haar vitale functies op dit moment binnen de normaalwaarden vallen.’ Dokter Hargreaves legt een hand op mijn arm. ‘Ik zal alles doen wat ik kan voor je zus. Zullen we nu naar haar toe gaan?’

Jory steekt een hand uit en ik klamp me eraan vast. Ik heb zijn jasje nog steeds aan, het jasje waarin hij nu eigenlijk geschiedenisles hoort te geven. Het is alsof we naar een parallel universum zijn overgestapt. Ik zou niets liever doen dan terugkeren naar het andere, waarin Jory het te druk heeft om mijn berichtjes te beantwoorden, en ik van mijn werk spijbel en onder mijn vaders Cornisch geruite plaid lig te bedenken welke antikaterkoolhydraten ik voor de lunch zal nemen. Wat

was dat een heerlijk leven. Wat was het stom van me om dat zo vanzelfsprekend te vinden.

We lopen terug door de gang met kamertjes. LANDER, EMILY staat er bij de laatste op een whiteboard geschreven. We gaan voorzichtig naar binnen en ik wrijf in mijn ogen om de tranen te verjagen zodat ik haar goed kan zien. Zodra ik haar zie vliegt mijn hand naar mijn mond. Er zit verband om haar gezicht, van onder haar kin tot helemaal over haar hoofd heen, en haar gewoonlijk blonde haar is donker en plakt aan elkaar met wat vermoedelijk opgedroogd bloed is. Er zit een slang in haar mond en uit haar verbonden armen steken verschillende draden. Ik steek een hand uit om haar aan te raken en kijk naar dokter Hargreaves om te zien of het mag. Ze knikt. Ik laat me op de stoel naast het bed zakken en neem voorzichtig een van Emmy's handen in die van mij. Ik denk aan Doug, Emmy's eerste en enige liefde, een fantastische vader voor Polly en Ted, die ergens – ik heb geen idee waar – helemaal in zijn eentje ligt. Ik leg mijn hoofd zachtjes op de rand van haar kussen.

'Ik ben bij je, Em. En Jory is er ook,' zeg ik.

Jory verplaatst zijn gewicht van zijn ene voet op de andere en schraapt zijn keel. 'Eh, hoi, Emmy. Wat heb jij nou toch uitgehaald?'

Ze verroert zich niet. Het apparaat naast haar piept. 'Kan ze me horen?' vraag ik.

Dokter Hargreaves heft haar handen met de palm naar boven op. 'Dat weten we niet. We kunnen niet met zekerheid zeggen hoe diep Emmy's coma op dit moment is, maar er bestaat inderdaad een kans dat ze je kan horen en ze zal sneller reageren op een bekende stem dan op die van ons.'

Ik knik, maar weet niet goed wat ik nu moet zeggen.

Verderop in de gang klinken stemmen. Jory steekt zijn hoofd om de hoek van de deur. 'Je ouders zijn er,' zegt hij. 'En de kinderen volgens mij ook.'

‘Oké,’ zeg ik. Het is helemaal niet oké. Het liefst van alles zou ik willen dat de kinderen hun moeder niet zo hoeven te zien.

Dokter Hargreaves neemt ons mee naar een privékamer met fijne stoelen waar mijn vader en moeder al naartoe zijn gebracht. Er liggen sierkussens op de stoelen en op de salontafel in het midden staat een vaas met droogbloemen. Dit is een kamer waar levens in duigen vallen, daarvan ben ik overtuigd. Voor goed nieuws bieden ze geen kussens en vazen.

Onze groep is aan de grote kant voor zo’n kleine ruimte. De mannenstem die ik niet herkende op de achtergrond van het telefoongesprek eerder vandaag behoort toe aan de familie-rechercheur die aan ons is toegewezen. Hij staat met mijn vader te praten en knikt naar me ter begroeting. Dan zegt hij tegen mijn ouders dat hij straks terugkomt met een update over het onderzoek en wurmt zich de kamer uit. Mijn vader spreidt zijn armen en ik stort me erin. Zijn schouders beginnen te schokken. Ik sla mijn armen om zijn middel en houd hem stevig vast. Zijn wollen trui ruikt naar hem. Eenendertig jaar lang is hij degene geweest die mij stevig vasthoudt, meestal wanneer ik er weer eens een zootje van heb gemaakt. Hij is er altijd heel goed in geweest me eraan te herinneren dat alles morgen veel minder erg zal zijn.

‘Heb je haar gezien? Heeft ze al iets gezegd?’ Mijn vader maakt zich los uit mijn omhelzing en schraapt zijn keel. Ik vertel hem dat we maar een paar minuten bij haar zijn geweest voordat hij arriveerde, maar dat ze niet reageert. Hij knikt en hij blijft knikken tot het knikken iets verwilderds krijgt.

Mijn moeder komt met Ted in haar armen naar ons toe en kust me op mijn hoofd. Dan wenkt ze Jory, die in de deuropening is blijven staan. Hij ziet eruit alsof hij zich slecht op zijn gemak voelt en ze steekt een hand uit naar zijn wang. Mijn moeder is dol op Jory. Dat is ze altijd geweest. ‘Dank je wel dat je Beth hiernaartoe hebt gebracht,’ zegt ze.

Hij kijkt haar aan. ‘Moira, ik vind het echt vreselijk wat er is gebeurd.’

Ze glimlacht droevig. ‘Ik ben blij dat je er bent, lieverd.’

Polly staat bleek en diep geschokt in de hoek van de kamer bij het raam, met haar lange haar nog altijd in een hoge paardenstaart van de gymles waar ze uit is weggeroepen. Ze heeft het nieuws over haar vader al gehoord, dat zie ik aan haar gezicht. Ik kijk van Ted naar mijn moeder, die snapt wat ik wil vragen zonder dat ik het hardop hoeft te zeggen. Ze schudt haar hoofd. *Hij weet het nog niet.*

Dokter Hargreaves moedigt ons allemaal aan om te gaan zitten, maar Polly weigert. De arts begint te vertellen wat ze Jory en mij al heeft uitgelegd, maar de tweede keer hoor ik het veel beter. We willen allemaal graag naar Emmy, maar dokter Hargreaves zegt dat het beleid op de IC voorschrijft dat er per keer maximaal twee bezoekers naar binnen mogen. We vinden dat mijn vader en moeder eerst moeten gaan en daarna om beurten Polly en Ted moeten meenemen.

Mijn moeder praat zachtjes tegen Polly. ‘Vind je dat goed, liefje? Dat je opa en ik eerst naar je moeder gaan en daarna jullie komen halen?’

Polly haalt haar schouders op en wendt haar gezicht van iedereen af.

Ted, die erin is geslaagd het postbusje van Pieter Post klem te zetten onder de salontafel, kijkt op en zegt: ‘Mijn mama en papa zijn hier.’

Iedereen verstijft, behalve Jory, die op zijn hurken gaat zitten om het busje los te trekken. ‘Hé, jochie, wil je misschien de ambulances zien? Er staan er heel veel buiten voor het gebouw. Zullen we samen gaan kijken?’ Hij werpt een blik op mijn vader en moeder. ‘Als dat helpt, bedoel ik. Ik kan even met hem naar buiten gaan, om jullie wat tijd te geven.’

Er wordt instemmend geknikt. Ted zwaait met een hand in het rond boven zijn hoofd als een sirene en brult: ‘Ta-tuu,

ta-tuu, ta-tuu!' Jory neemt hem mee de kamer uit. Mijn vader en moeder volgen dokter Hargreaves naar de gang, waardoor Polly en ik alleen achterblijven in de slechtnieuwskamer.

Ik friemel aan een van de kussens en probeer te bedenken wat ik tegen mijn nichtje kan zeggen om de stilte op een gepaste manier op te vullen. Onze relatie is gebaseerd op regelmatige plagerijtjes over en weer en op gezamenlijke plagerijtjes aan het adres van haar ouders. Mijn zus is er altijd bij wanneer ik Polly zie. Ik ben nooit zo'n tante geweest die haar nichtje meeneemt om te shoppen, naar het park te gaan of ergens warme chocolademelk te drinken, en ik ben maar een handjevol keren gevraagd om op Ted en haar te passen. Emmy vindt me niet langer een geschikte babysitter sinds de avond dat Doug en zij vroeg thuiskwamen van een etentje en me bij binnenkomst betrapten in een compromitterende houding met mijn toenmalige vriendje. Ze waren woest. Maar wat nog erger was, was dat ze teleurgesteld waren. Ik stel heel veel mensen teleur, heb ik gemerkt.

Ik loop iets dichterbij Polly bij het raam toe en doe mijn mond open, maar doe hem ook weer dicht en wrijf in plaats daarvan zachtjes over haar rug. Zo blijven we een tijdje staan. Wanneer ze iets zegt, klinkt haar stem klein en gebroken. 'Ik kan dit niet aan, tante Beth.'

'Ik weet het.' Ik zoek naar troostende woorden die het akeelige gevoel kunnen verlichten, maar ze heeft net te horen gekregen dat haar vader dood is en dat haar moeder aan het eind van de gang in coma ligt. Er is niets op de hele wereld wat ik kan zeggen waardoor ze zich beter zal voelen.

Haar ogen zijn opengesperd. 'Papa had vanochtend gewoon naar zijn werk moeten gaan. Ze gaan op doordeweekse dagen nooit ergens naartoe, echt nooit, en op die ene dag dat ze dat wel doen, gebeurt dit.'

'Zo moet je niet denken,' zeg ik. 'Ik zou ook het allerliefst willen dat ze niet op dat specifieke moment op dat specifieke

stukje van de weg hadden gereden, maar ze reden er nu eenmaal wel en daar kunnen wij met ons allen helemaal niets aan veranderen.’

Polly schudt haar hoofd. ‘Ik had ervoor moeten zorgen dat ze thuisbleven. Ze gaat dood, hè?’

‘Nee.’ Ik zeg het met meer overtuiging dan ik voel.

‘Ziet ze er heel erg uit?’

Ik kom even in de verleiding om de schrik te bagatelliseren die ik voelde toen ik Emmy voor het eerst zag, maar Polly zal het zo meteen met eigen ogen zien en misschien helpt het haar als ze zich erop kan voorbereiden. ‘Nee, niet heel erg, maar het is wel een beetje een naar gezicht vanwege het verband, de draden en apparaten. Probeer ze maar te negeren en kijk alleen naar haar gezicht. Je moeder heeft je nodig, Pol. De dokter heeft gezegd dat ze ons misschien kan horen.’

‘Weet ze het al? Van papa?’ Ze begint te huilen en mijn hart breekt opnieuw in honderden stukjes.

‘Nee, volgens mij niet.’

‘Hebben ze gezegd waar ze naartoe reden? De politie, bedoel ik. Weten ze waar ze waren op de M5?’

Ik schud mijn hoofd. ‘Nee, maar dat weten we toch al? Ze hadden een afspraak om hun hypotheek door te nemen. En je oma denkt dat ze daarna naar IKEA zouden gaan, dus daarom reden ze op de snelweg. Het is niet al te ver verwijderd van waar ze moesten zijn voor hun afspraak. Oma voelt zich schuldig, omdat zij tegen hen had gezegd dat ze er een uitje van moesten maken. Ze kan er niets aan doen, net zomin als jij er iets aan kunt doen dat je hen vanochtend niet hebt tegengehouden. Dit kon je niet weten.’

Polly kwelt zichzelf door in gedachten het ongeluk door te nemen. Dat kan ik aan haar zien. Dat deed ik op weg hier-naartoe zelf ook.

‘Wil je iets warm te drinken? Ik kan thee of zoiets voor ons halen.’ Ze schudt haar hoofd. ‘Weet je het zeker? Ik moet toch

naar de wc. Wil je soms even met me mee?’ Ik laat haar liever niet alleen achter. Ze schudt nog een keer haar hoofd. Ik zeg dat ik snel op zoek ga naar een wc en daarna meteen terugkom.

Zodra ik de IC verlaat barst ik in tranen uit. Grote, dikke tranen rollen over mijn wangen. Ditmaal veeg ik ze niet weg. Ik laat ze in plaats daarvan stromen en mijn schouders schokken zo hevig dat iedereen naar me kijkt.

Bij de toiletten schrik ik van mijn spiegelbeeld. Mijn gezicht is nat van de tranen en ik pak een papieren handdoekje om mijn wangen droog te deppen. De weerbarstige plukjes haar die uit mijn knot zijn ontsnapt strijk ik achter mijn oren. De gruwelijkheid van wat er is gebeurd blijft me in golven belagen en brengt een overweldigende angst voor nog meer slecht nieuws met zich mee. Ik ben vreselijk bang voor wat er hierna gaat gebeuren en in paniek omdat ik er totaal geen controle over heb. In een crisissituatie zegt mijn instinct me altijd om ervandoor te gaan. Ik ben iemand die wegrent, die ertussen-uit knijpt. Als ik moet kiezen tussen vechten of vluchten, kies ik altijd voor dat laatste. Alleen is vluchten nu geen optie en kan ik me niet verstoppen tot het veilig is om weer tevoorschijn te komen. Daar is dit niet het goede moment voor. Ik verman me en loop zo snel mogelijk terug naar de IC, naar mijn familie en onze allerergste nachtmerrie.